

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **W., spol s r. o.**, zast. JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem, se sídlem Praha 1, 28. října 1001/3, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, za účasti: **1) T. o. p. s.**, **2) E., o. p. s.**, obě zast. Mgr. Janou Malou, advokátkou, se sídlem Chrudim, Rooseveltova 335, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 3. 2006, č. j. 15 Ca 141/2005 – 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků ani osob zúčastněných na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2005, č. j. UPS/171/53804/05/Zá, jímž bylo jako nepřipustné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Štětí ze dne 14. 1. 2005, č. j. 411/20/2004/OVaŽP/Pe-ÚR, ve znění rozhodnutí ze dne 18. 2. 2005, č. j. 411/20/2004/OVaŽP/Pe-ÚR-t.o., kterým bylo společnosti T., o. p. s. povoleno umístění stavby „Malá vodní elektrárna na řece Labi v ř. km 91,580“ a vyvedení výkonu z malé vodní elektrárny s napojením na distribuční síť SČE, a. s., Děčín.

Krajský soud napadeným usnesením žalobu odmítl s tím, že žaloba byla podána osobou zjevně neoprávněnou. V odůvodnění uvedl, že žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) žalobci nesvědčí, neboť podle tohoto ustanovení je pro aktivní legitimaci směrodatné, zda napadené rozhodnutí uložilo žalobci nějaké povinnosti nebo jej ukrátilo na jeho právech; jinými slovy to znamená, že žalobci musí svědčit právo, o němž bylo ve správním řízení rozhodováno, tedy že musí být tou osobou, které se rozhodnutí přímo dotýká. Není přitom rozhodné, zda správní orgán žalobce považoval za účastníka správního řízení. V žádném případě však není k podání žaloby

legitimován ten subjekt, jemuž příslušný právní předpis postavení účastníka správního řízení vůbec nepřiznává. Žalobní legitimace žalobci nesvědčí ani podle § 65 odst. 2 s. ř. s., neboť toto ustanovení ji váže na to, zda příslušný právní předpis danému subjektu postavení účastníka správního řízení přiznává. Podle 34 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí (dále jen „stavební zákon“), je účastníkem územního řízení o umístění stavby navrhovatel a dále osoby, jejichž vlastnická nebo jiná práva k pozemkům nebo stavbám na nich, včetně sousedních pozemků a staveb na nich mohou být rozhodnutím přímo dotčena. Předmětné rozhodnutí o umístění stavby bylo vydáno v rámci řízení, které nebylo zahájeno k návrhu žalobce, nýbrž k návrhu společnosti T., o. p. s. Územní rozhodnutí se týkalo takových pozemků, ke kterým neměl žalobce vlastnická či jiná práva. V důsledku tohoto zjištění dospěl soud k závěru, že účastníkem řízení o umístění malé vodní elektrárny v žádném případě žalobce být nemohl, neboť stavební zákon mu takové postavení nepřiznával. Pak ovšem ani nebyl legitimován k podání předmětné žaloby, a proto ji bylo třeba odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Toto usnesení žalobce (dále též „stěžovatel“) v celém rozsahu napadl kasační stížností, v níž uvádí, že se dovolává stížnostního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Krajskému soudu vytýká, že nesprávně vyložil ustanovení § 34 odst. 1 stavebního zákona, když dospěl k závěru, že žalobce účastníkem územního řízení být neměl. Podáním ze dne 28. 4. 2003 totiž stěžovatel požádal o vydání rozhodnutí o umístění stavby – malé vodní elektrárny Štětí. Toto podání došlo Městskému úřadu Štětí jako příslušnému správnímu orgánu dne 29. 4. 2003, tedy dávno před dojitím podání zúčastněné osoby. V této žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby bylo konstatováno, že stavba má být umístěna na pozemcích oddělených z parcel ve správě a držbě Povodí Labe, státní podnik, s tím, že stavba nebude sousedit s jiným vlastníkem nemovitostí a pozemků. K tomuto podání byla přiložena ve trojím vyhotovení dokumentace k územnímu řízení, výpis z katastru nemovitostí, snímek z katastrální mapy. Dokumentace k územnímu řízení obsahovala podrobnou průvodní zprávu a příslušné stavební výkresy a dále pak souhlas vlastníka pozemků – Povodí Labe, státní podnik, s umístěním žalobcem navrhované stavby. Takový souhlas, který umožní vydání územního rozhodnutí, je třeba považovat za jiné právo ve smyslu ustanovení 34 odst. 1 stavebního zákona, které může být jiným návrhem, v tomto případě návrhem zúčastněné osoby přímo dotčeno, a to zejména s ohledem na jeho další realizaci v průběhu stavebního řízení. Proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti považuje odmítnutí předmětné žaloby za správné a kasační stížnost pokládá za nedůvodnou.

Osoby zúčastněné na řízení ve společném vyjádření uvádějí, že jsou přesvědčeny o nedůvodnosti kasační stížnosti. Polemizují se stěžovatelovou námitkou, když mají za to, že nesprávně interpretuje ustanovení § 34 odst. 1 stavebního zákona. Podle osob zúčastněných na řízení je zcela ponecháno na stavebním úřadu, aby v mezích svého správního uvážení posoudil, co jiným právem ve smyslu uvedeného ustanovení je či může být. Jedná se především o situace, ve kterých osobě svědčí právo zástavní či předkupní, tedy práva související s právem vlastnickým. Podobnost charakteru takto vykládaných jiných práv s vlastnickým právem je též zřejmá při uplatnění gramatického a jazykového výkladu 34 odst. 1 stavebního zákona. Zúčastněné osoby navrhují, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu správního spisu, ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem a ze spisu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 55/2006 vedeného v související věci týchž účastníků následující rozhodné skutečnosti:

Stěžovatel žádostí ze dne 28. 4. 2003 podal návrh na vydání rozhodnutí o umístění stavby – malé vodní elektrárny Štětí. Výzvou ze dne 23. 5. 2003 byl stěžovatel vyzván, aby předložil situační výkres a projektovou dokumentaci, včetně stanovisek dotčených orgánů státní správy a vyjádření správců. Současně s touto výzvou bylo předmětné řízení přerušeno. Na základě výzvy stěžovatel požádal S., a. s., o poskytnutí vyjádření k dokumentaci k územnímu řízení pro stavbu – malá vodní elektrárna Štětí a rovněž požádal Městský úřad Litoměřice, odbor životního prostředí, o vydání souhlasu k zásahu do toku a nivy řeky Labe. Společnost S., a. s., dne 13. 10. 2003 zaslala stěžovateli stanovisko, ve kterém je uvedeno, že již v současné době registruje jiného žadatele ke stejnému pozemku s platným stanoviskem k připojení malé vodní elektrárny na stávající vedení, přičemž další připojení nelze provést. Dále je zde konstatováno, že pokud se žadatel s platným stanoviskem k připojení vzdá požadavku na připojení, lze toto stanovisko přepracovat. Městský úřad Litoměřice, odbor životního prostředí, vydal dne 29. 10. 2003 a 3. 11. 2003 výzvu, jíž stěžovatele v bodě 2 a 3 vyzval k doplnění podané žádosti předložením nájemních smluv či smlouvy o smlouvě budoucí s vlastníkem pozemků dotčených navrhovaných stavbou. Do doby doplnění podání požadovanými podklady tento správní orgán zahájené správní řízení přerušil. Dne 1. 12. 2003 Městský úřad Štětí vydal rozhodnutí č. j. 1364/132/2003/OVaŽP/Pe-R, jímž územní řízení o umístění stavby zastavil. Krajský úřad Ústeckého kraje toto rozhodnutí dne 2. 2. 2004 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení, v němž mu uložil postupovat podle ustanovení § 35 odst. 3 stavebního zákona. Městský úřad Štětí následně dne 23. 2. 2004 vyzval stěžovatele, aby nejpozději do 8. 4. 2004 doplnil návrh z předchozího roku o další údaje a podklady, mimo jiné o souhlas provozovatele distribuční sítě s napojením a souhlas orgánu ochrany přírody a krajiny. Stěžovatel adresoval dne 7. 4. 2004 Městskému úřadu Štětí podání označené jako doplnění návrhu na vydání rozhodnutí o umístění stavby. Městský úřad Štětí vydal dne 23. 4. 2004 rozhodnutí č. j. 1364/132-2/2003/OVaŽP/Pe-R, jímž předmětné správní řízení opět zastavil. V odůvodnění svého rozhodnutí vyslovil, že protože nebyl předložen písemný souhlas provozovatele distribuční sítě S., a. s., souhlas orgánu ochrany přírody Městského úřadu Litoměřice, ani závazné stanovisko Městského úřadu Litoměřice k zásahu toku a nivy řeky Labe, jehož vydání předchází stanovisko Ministerstva životního prostředí, nezbylo stavebnímu úřadu jinak, než-li v souladu s § 35 odst. 3 stavebního zákona zahájené řízení zastavit. K podanému odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 10. 2004, č. j. UPS/344/130732/04/Zá, toto odvolání stěžovatele zamítl s tím, že stěžovatel nedoložil zpracovanou dokumentaci, jejíž nedílnou součástí musí být i způsob vyvedení výkonu do stávající distribuční sítě, včetně souhlasu provozovatele distribuční sítě S., a. s., a že nedoplnil návrh na umístění stavby o souhlas orgánu ochrany přírody Městského úřadu Litoměřice a závazné stanovisko téhož orgánu k zásahu toku a nivy řeky Labe, jehož vydání předchází stanovisko Ministerstva životního prostředí. Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 15. 3. 2006, č. j. 15 Ca 234/2004 – 51. Kasační stížnost, jíž stěžovatel brojil proti řečenému rozsudku Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 8. 2007, č. j. 2 As 55/2006 – 84, jako nedůvodnou zamítl.

V mezidobí dne 14. 1. 2005 vydal Městský úřad Štětí rozhodnutí č. j. 411/20/2004/OVaŽP/Pe-ÚR, jímž bylo společnosti T., o. p. s. povoleno umístění stavby „Malá vodní elektrárna na řece Labi v ř. km 91,580“ a vyvedení výkonu z malé vodní elektrárny s napojením na distribuční síť S., a. s., Děčín. Toto rozhodnutí stěžovatel napadl odvoláním, v němž namítal, že s ním nebylo v řízení před správním orgánem první instance jednáno jako s účastníkem řízení. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 4. 2005, č. j. UPS/171/53804/05/Zá, odvolání jako nepřipustné zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Odvolání bylo zamítnuto

jako nepřipustné, když žalovaný odkázal na § 34 stavebního zákona a uvedl, že stěžovatel není účastníkem řízení o umístění uvedené stavby. Zásada priority dříve podaného návrhu na umístění stavby malé vodní elektrárny ve shodné lokalitě se nemůže uplatnit po té, kdy již o předchozím návrhu na umístění stavby v zájmové lokalitě, který podal stěžovatel, bylo pravomocně rozhodnuto tak, že odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení bylo zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.

Podle § 34 odst. 1 stavebního zákona účastníkem územního řízení o umístění stavby a o využití území je navrhovatel a dále osoby, jejichž vlastnická nebo jiná práva k pozemkům nebo stavbám na nich, včetně sousedních pozemků a staveb na nich, mohou být rozhodnutím přímo dotčena.

Podle odst. 2 účastníky územního řízení o chráněném území nebo o ochranném pásmu, o stavební uzávěře a o dělení nebo scelování pozemků jsou navrhovatel a osoby, jejichž vlastnická nebo jiná práva k pozemkům nebo stavbám na nich mohou být rozhodnutím přímo dotčena.

Podle odst. 3 účastníkem každého územního řízení je obec. Účastníkem územního řízení je dále ten, komu zvláštní zákon toto postavení přiznává; to neplatí v případech, kdy se postupuje podle § 137a.

Podle odst. 4 účastníky územního řízení nejsou nájemci bytů a nebytových prostor.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle odst. 2 žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

Nejvyšší správní soud tedy musel posoudit, zda stěžovateli svědčila legitimace napadat žalobou ve správním soudnictví výše označené rozhodnutí žalovaného, tj. zda postavení stěžovatele lze podřadit pod ustanovení § 65 odst. 1 nebo 2 s. ř. s.

Se závěrem Krajského soudu v Ústí nad Labem, že stěžovateli žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. nesvědčí, se zdejší soud ztotožňuje. Uvedené ustanovení totiž žalobní legitimaci podmiňuje zasažením právní sféry žalobce, k němuž typicky (nikoli však výlučně – srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 As 75/2006 – 52, publ. pod č. 1194/2007 Sb. NSS) dochází dotčením práv, resp. povinností právního subjektu. Stěžovatel v kasační stížnosti dovozuje, že mu náleželo subjektivní právo spočívající v souhlasu vlastníka příslušných pozemků (Povodí Labe, státní podnik) s umístěním navrhované stavby, a toto „právo“ pokládá za jiné právo k pozemkům které může být rozhodnutím o umístění stavby přímo dotčeno

(viz § 34 odst. 1 stavebního zákona). Stěžovateli nelze přisvědčit. Uvedený souhlas sám o sobě stěžovateli neposkytuje žádné subjektivní právo, resp. oprávnění, tj. právní možnost subjektu chovat se určitým způsobem. Je toliko projevem vůle vlastníka pozemků v tom směru, že se ztotožňuje s návrhem na umístění stavby na těchto pozemcích. Uváděný souhlas vlastníka žádnou právní možnost nějakého nového chování (tj. možnost chování, která před udělením souhlasu stěžovateli nenáležela) stěžovateli nevytvořil. Stěžovatel ostatně ani blíže nekonkretizuje, v čem by toto jím tvrzené právo mělo spočívat, resp. jaká reálná, nikoli jen potenciální možnost chování by měla být jeho obsahem. Stěžovateli tedy žádné subjektivní právo, jež by založilo jeho žalobní legitimaci nepřináleželo, stěžovatel měl toliko zájem v příslušné lokalitě realizovat stavbu malé vodní elektrárny, a to zájem nikoli kvalifikovaný v tom směru, že by se jednalo o zájem právem chráněný. Jiné dotčení své právní sféry stěžovatel v kasační stížnosti netvrdil a nezjistil je ani zdejší soud prostudovav příslušné spisy.

Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí s názorem krajského soudu, že stěžovateli nespovídá ani žalobní legitimace podle § 65 odst. 2 s. ř. s. V již zmiňovaném usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl:

„Ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. rozšiřuje žalobní legitimaci i na účastníky řízení před správním orgánem, kteří nejsou k žalobě legitimováni podle § 65 odst. 1 s. ř. s. - neboť předmět správního řízení se nedotýkal jejich právní sféry, ale právní sféry někoho jiného –, pokud tvrdí, že postupem správního orgánu byli zkráceni na svých právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. ... Na rozdíl od žalobní legitimace podle předchozího odstavce je jejím předpokladem podle odst. 2 účastenství v předcházejícím správním řízení (tato otázka se přitom posuzuje materiálně; viz č. 162/2004 Sb. NSS). Podmínka, podle níž žalobce není k žalobě oprávněn podle § 65 odst. 1 s. ř. s., vystihuje to, proč se tomuto typu žalobců říká zájemníci: ve správním řízení nemohli být dotčeni na své vlastní právní sféře, a nemohou tedy žalovat podle odstavce prvního. Tyto osoby se účastnily správního řízení z toho důvodu, že v něm uplatňovaly určitý zájem, např. zájem na ochraně přírody; nejčastějšími zájemníky jsou právě ekologické spolky. Žalobce, jakožto účastník správního řízení, mohl být zkrácen na svých procesních právech. Jeho žalobní legitimaci zakládá právě tvrzení o zkrácení na procesních právech (č. 291/2004 Sb. NSS). Žalobce tedy musí tvrdit, že jako účastník předchozího správního řízení – v němž pouze uplatňoval určitý zájem – byl zkrácen na svých procesních právech; toto zkrácení zároveň musí být takové intenzity, aby mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí, proti němuž žalobce brojí.

Rozdíl mezi žalobní legitimací podle obou analyzovaných odstavců spočívá tedy především v tom, že podle prvního odstavce může žalovat ten, jehož právní sféry se napadené rozhodnutí týká, zatímco podle odstavce druhého je oprávněn podat žalobu ten, kdo ve své právní sféře není rozhodnutím dotčen a kdo v tomto řízení uplatňoval určitý zákonem chráněný zájem (např. na ochraně přírody a krajiny).“

V souzené věci nejenže žalobce neuplatňoval žádný zájem zákonem chráněný (viz výše), nesplnil ani podmínku účastenství ve správním řízení, tj. *in concreto* územním řízení. Je zcela nesporné, že v souzené věci se nemůže jednat o účastenství v řízení založené ustanovením § 34 odst. 2 stavebního zákona (nejednalo se o územní řízení o chráněném území nebo o ochranném pásmu, o stavební uzávěře či o dělení nebo scelování pozemků) ani ustanovením § 34 odst. 3 téhož zákona (stěžovatelem není obec, není ani zvláštního zákona, který by stěžovateli postavení účastníka přiznával). Jde tedy o posouzení účastenství v územním řízení založeného ustanovením § 34 odst. 1 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení účastníkem územního řízení o umístění stavby a o využití území je

1. navrhovatel,

2. osoby, jejichž vlastnická nebo jiná práva k pozemkům nebo stavbám na nich, včetně sousedních pozemků a staveb na nich, mohou být rozhodnutím přímo dotčena.

Se stěžovatelem v předmětném územním řízení nebylo jako s účastníkem řízení jednáno. Tato skutečnost je však nerozhodná, neboť jak již zdejší soud judikoval, žalobní legitimace podle § 65 odst. 2 s. ř. s. staví na materiálním, nikoli formálním pojetí účastenství ve správním řízení (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2003, č. j. 7 A 56/2002 – 54, publ. pod č. 162/2004 Sb. NSS: „*Skutečnost zda někdo byl účastníkem správního řízení, je třeba posuzovat materiálně a nikoli podle toho, s kým ve skutečnosti správní orgán jednal. Podle tohoto odstavce je tedy oprávněn podat žalobu i ten, s kým správní orgán nejednal jako s účastníkem, ačkoli podle zákona účastníkem v daném správním řízení byl a měl tak práva a povinnosti účastníka správního řízení, pokud tvrdí, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Z uvedeného je zřejmé, že žalobní legitimace žalobce může vyplývat z § 65 odst. 2 s. ř. s., pokud skutečně měl postavení účastníka řízení před správním orgánem.*“).

Územní řízení je iniciováno návrhem (žádostí), nejedná se tak o řízení zahajované z moci úřední (z vlastního podnětu správního orgánu), ale o řízení o žádosti (řízení návrhové). Je nepochybné, že v souzené věci stěžovatel postavení návrhovatele neměl (jím byla společnost T., o. p. s.). Zdejší soud se ztotožňuje i s hodnocením Krajského soudu v Ústí nad Labem, že stěžovatel nebyl osobou, jejíž vlastnické nebo jiné právo k pozemkům nebo stavbám na nich, včetně sousedních pozemků a staveb na nich, může být rozhodnutím přímo dotčeno. Podle obsahu správních a soudních spisů věci se týkajících, stěžovatel neměl žádná vlastnická či jiná práva, která by mohla být územním rozhodnutím přímo dotčena (byl toliko dotčen stěžovatelův nikoli právem chráněný zájem realizovat stavbu malé vodní elektrárny v téže lokalitě). Oním „jiným právem k pozemkům nebo stavbám na nich“ ve smyslu § 34 odst. 1 stavebního zákona nemohl být z důvodů vyložených výše ani souhlas vlastníka zájmových pozemků, udělený stěžovatelí, s realizací stavby malé vodní elektrárny.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že z řečeného je patrné, že stěžovatel nemohl být účastníkem územního řízení, z něhož vzešlo rozhodnutí žalobou napadl, neboť nevyhovuje definici účastníků územního řízení, jak je podána v § 34 odst. 1 stavebního zákona.

V návaznosti na uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušit, neboť jmenovaný soud nepochybil, odmítl-li žalobu podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jako podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou, neboť je očividné, že územním rozhodnutím nebylo zasaženo do právní sféry žalobce, a je evidentní, že žalobce nemohl být účastníkem předmětného územního řízení. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; v tomto řízení Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil. Není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu